

Spis: Ne pametuj, ločuj!

KOZARCI ODKRIVAJO PROBLEM ONESNAŽEVANJA

V shrambi je ogromno steklenih kozarcev. So različnih velikosti in oblik, nekateri prazni, drugi polni. Na eni polici so kozarci z marmelado, na drugi so v kozarcih vložene breskve, kumarice, repa pa še marsikaj drugega bi našli, če bi bolje pogledali. Kozarci se po cele dneve pogovarjajo, kdo je pomembnejši, včasih se celo prepirajo. Med njimi potekajo raznorazne razprave – kaj vse je že bilo v njih, kateri je lepše oblike, kateri ima lepši pokrovček, res jim ni nikoli dolgčas.

Prav danes pa poteka zanimiva razprava med kozarci z marmelado. Vsak od njih ima prav posebno ime. Odločili so se, da se bodo poimenovali po tem, kar je v njih. Tako se kozarec z marelično marmelado imenuje Mareličnik, kozarec z jagodno marmelado Jagodnik in kozarec s slivovo marmelado Slivovec. Mareličnik se ima za najboljšega in najpomembnejšega: »Poglejte me! Sem najstarejši kozarec in v meni je najboljša marmelada, vsi jo imajo radi in jo z veseljem pojedó.« »Ne strinjam se, res da si najstarejši in si že veliko prestal, ampak to ne pomeni, da si najboljši ali najpomembnejši. Si že slišal pregovor »samohvala se pod mizo vala«? Pa vseeno, v meni je mnogo boljše marmelada in še lepše oblike sem,« ponosno reče Slivovec. »Oh, nehajta se že prerekati, veseli smo lahko, da smo sploh še živi. Vesta, če nas ne bi ta gospodinja kupila in nas po uporabi oprala in ponovno uporabila, nas ne bi bilo več,« se razjezi Jagodnik. Slivovec pa začne pametovati: »Daj no, saj bi nas vsi obdržali in ponovno uporabili. Le zakaj bi nas vrgli stran, saj nas le opereš, pa smo kot novi. Poglej mene! Prej je bila v meni marmelada z gozdnimi sadeži, zdaj pa gospodinja vame daje slivovo marmelado že celih sedem let!« Mareličnik je le tiho, saj ne ve, na katero stran bi se postavil. Jagodnik pa nasprotuje Slivovcu: »Ja, res da je logično, da bi nas obdržali in ponovno uporabili, ampak nekaterim se ne zdi tako. Veliko ljudi steklene kozarce vrže v smeti in sploh ne pomislijo, da smo še vedno uporabni. Nekateri pa so še bolj neodgovorni in sploh ne ločujejo stekla kot posebne odpadke, ampak ga le vržejo v navadne smeti, s tem pa tudi posledično onesnažujejo okolje. Najhujše od vsega pa je, da se tega sploh ne zavedajo ali pa jim sploh ni mar. Veš koliko stvari, ki bi jih lahko

ponovno uporabili ali pa predelali, pristane v smeteh? Upam, da bo naslednja generacija res bolj pazila na to.« Marelčnik je ves razburjen, ko to sliši. Začne se jeziti: »Veš, kaj? Res ne morem več poslušati tega! Kako lahko ljudje na naredijo ničesar v zvezi s tem?! Kako lahko tako brezskrbno uničujejo svoje okolje?! Obnašajo se, kot da bodo nekega dne, ko bo Zemlja preveč onesnažena za življenje, kar lepo odšli na drug planet.« »Mislim, da veliko ljudi ne verjame problemu onesnaževanja, ampak to je kruta resnica današnjega sveta. Bojim pa se, da se bodo ljudje zares začeli zavedati, šele ko bo že prepozno. Če že ni,« žalostno pove Jagodnik. Slivovec še vedno ni verjame temu, ampak začne razmišljati in se zave, da veliko ljudi doma več ničesar ne pridelava in hrano le kupujejo. Zakaj bi torej rabili steklene kozarce? Potem pa pride na dan njegova umetniška stran in reče: » Hej! Spomnil sem se nečesa. Četudi nas ne bi uporabljali, da bi v nas shranjevali hrano, bi iz nas lahko naredili kaj drugega. Na primer lonček za shranjevanje pisarniških pripomočkov ali pa vazo pa še marsikaj drugega.« »Ja, prav imaš, čisto prav,« mu pritrdi Marelčnik. »Pa vidva res mislita, da je veliko takih, ki bi se jim ljubilo kaj narediti? Lahko vama povem, da ne. Vsak je še bolj len. Raje bodo šli v trgovino in tam kupili lonček ali vazo, čeprav bi bila popolnoma enaka, kakor da bi doma okrasili steklen kozarec,« jima razkrije kruto resnico Jagodnik. »Ah, čudno! Mislim, v nas je marmelada in potem ko jo poješ, imaš zastonj kozarec, ki čaka nate, da ga uporabiš,« je zmeden Marelčnik. »Dandanes je svet res postal grozen. Ljudje bi lahko privarčevali z denarjem, a ga z veseljem trosijo okoli. Vsak dan se na tem svetu nabira vse več in več smeti. Pomisli, nekatere se ne bodo razgradile več tisoč let! Ljudje pa tega nočejo razumeti. Le majhna skupina ekološko osveščenih prebivalcev našega planeta se zaveda tega problema. Želim si, da bi jim prisluhnilo več ljudi, sploh pa mladi. Če bodo oni začeli razmišljati o tem, bomo lažje rešili naš planet,« pove svoje mnenje Jagodnik.

Na koncu so se žal morali strinjati, da res ni veliko ljudi, ki bi skrbno reciklirali. Upajo pa, da bo v bodoče vse več ljudi ozaveščenih o onesnaževanju našega planeta s smetmi. Veliko stvari je uporabnih, le nanje ne smemo gledati kot na smeti. Lep primer so stekleni kozarci, ki jih ljudje lahko ponovno uporabijo. Na primer za vlaganje, za shranjevanje soli, sladkorja, kuhinjskih pripomočkov, stvari za osebno higieno pa še kaj

bi se našlo. Moramo biti le kreativni in s tem prispevati k ponovni uporabi različnih stvari ter s tem hkrati varovati naše okolje. Bodimo pametni in ločujmo!

Kaja Lavrič, 9. razred OŠ dr. Antona Debeljaka Loški Potok

Mentorica: Bogdana Mohar